

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE **Indianklubsnoteringar nr 4, 2012**

ansvarig utgivare: Bertil Thörn

VÅREN ÄR HÄR (MITT I VINTERN) !!!

Jodå, här nere i Skåne är det meteorologisk vår nu! Och tittar man i rabatter och på lövknopparna på trädgrenarna, så ser det ta mej tusen ut som att det är något på gång.

Men ändå är vi inte ens komna in i mars månad - och bakslag kan komma. Men oss hoppas ändå att det inte blir så.

Annat som man kan notera i naturen och som kanske inte är lika skojigt, är att det har varit otroligt lite med småfåglar vid fröautomater och fågelbord hos oss. Om det här är något som är allmänt, eller bara har drabbat oss, vet jag inte. Men grönfinkarnas totala frånvaro har ju specialisterna förklarat med att sjukdomen Gulknopp har slagit ut stora delar av populationen. Låt oss hoppas att de kan rida ut stormen och bygga upp en ny population på sikt.

I det något bekymmersamma läget får man i stället glädja sig åt de få riktiga glägjeämnen som dyker upp mellan varven. Stenknäcken - Helsingborgs stadsfågel - visar sig med jämna mellanrum i trädgården. För några dagar sedan var det två små grönsiskor framme. Och strax efter dem kom den riktiga överraskningen - två stycken färggranna steglitser! Det är första gången jag ser dem framme här nere hos oss. Men vi hälsar dem gärna välkomna - de är så fina.

MEDLEMSSTATISTIK

Vi hoppas nu på att det här månadsslutet ska resultera i att flera av de hittills saknade medlemmarna ska komma in med sina abonemangsförnyelser för 2012. Det har gått trögt så här långt. I skrivande stund är vi bara 158 medlemmar. Det är alltså fortfarande 23 som saknas för att vi ska fortsätta att vara lika många som förra året.

Men vi kan i alla fall hälsa två helt nya medlemmar välkomna. Kent Svensson, i Svängsta och Christian Öhrn, i Malmö, har anmält sitt intresse under den här månaden. Vi hälsar båda välkomna och hoppas att vår verksamhet ska möta upp mot deras förväntningar.

INDIANSK KONSTNÄR ATT HÅLLA ÖGONEN PÅ

Michael Lorentzen, i Karlstad, tipsar oss om ännu en intressant indiansk konstnär, som verkar mycket spännande. Han heter Craig Voisin, och är en salishindian från Vancouver/Seattle området. Han är född 1962 och är en medlem av Squamish Nation of North Vancouver, British Columbia.

Han är en mästare på att karva i trä och ni kan själva se lite av hans produktion, om ni går in på internetadressen:

<http://www.sunspirit.ca/artistCVoisin.html>

eller här :

http://www.turtleislandgallery.com/dynamic/category_artist.asp?ArtistID=128&CategoryID=Wood%20Arvings%20and%20Masks

PASSA PÅ TILLFÄLLET

Ett annat mycket bra tips har vi fått från Rolf Bejgarn, i Stockholm, som uppmärksammar oss på möjligheten att gratis kunna ta del av en förnämlig publikation om indiansk konst. Låt vara i digital form, men ni kan även gratis komma att få tidskriften i pappersform om ni ansluter er som medlem hos **National Museum of the American Indian**.

Bifogar här texten från det mail jag fick från Rolf, så kan ni själva läsa och sedan prova det här erbjudandet, om ni tycker att det verkar lika intressant som jag tycker att det är. Det blir ju inte sämre

av att årets första nummer innehåller dels en artikel om vår vän Preston Singletary, den tlingitindianske glaskonstrnären, som vi hade förmånen att få träffa i Seattle, under vår senaste medlemsresa. En annan artikel, i samma tidningsnummer, har bäring på vår kommande medlemsresa. Det är en artikel om Tecumseh's krig. Så här finns en hel del godbitar att ta vara på. Och det är GRATIS!!! - åtminstone under en kort tid. Så passa på innan det är för sent! Här är det erbjudande som har gått ut till medlemmarna från muséet och som Rolf alltså vidarebefordrat till mig:

As a valued member of the museum we are offering you the ability to share the digital edition of American Indian magazine with your family, friends, and colleagues for free. This offer won't last long, so please forward this email or the magazine's website address, <http://www.americanindianmagazine.org>, generously. We want as many people as possible to enjoy the newest American Indian experience and be inspired to become a supportive member of the museum just like you. (Members will receive the print edition in the mail in addition to the new digital edition online.)

Featuring Native American art and culture, this award-winning quarterly also engages its readers with diverse articles about stunning indigenous travel destinations, the fascinating and often overlooked histories of American Indian nations and the contemporary challenges facing Native peoples across the Western Hemisphere. From Alaska's Native villages to the Andean communities of South America, American Indian tells inspiring and enlightening stories illustrated with glorious photography, and now, with exclusive video content and more available only on the digital version!

To learn everything about the National Museum of the American Indian, visit the museum's website at <http://www.AmericanIndian.si.edu>

**Sincerely,
David Saunders
Director of Membership, NMAI**

Att ta del av den digitala upplagan är alltså gratis, medan det kostar en slant om man vill kunna hålla papperstidningen i sin hand.

RESEMINNEN

Så har jag fått några stycken reseminnen från Ulrika Johansson, i Järfälla. Vi börjar med ett från vår allra första medlemsresa 1994. Efter hand ska ni få ta del av de övriga också. Här är vad Ulrika då upplevde:

Jag har ju lovat att berätta några reseminnen från de underbara turerna som Indianklubben anordnat. Det första minnet utspelar sig vid Fort Vasquez i Colorado den 15/7 1994; alltså under den första indianresan till prärien.

Ni som känner mig vet ju redan att jag älskar åska över allt annat på denna jord!!! Och jag hade varit på Bertil och "Has-Olof" (ledare för Dalarnas folkdansgille...haha! En knasig parentes bara eftersom vi på en del ställen blev välkomnade på skylten utanför hotellet, och på ett ställe hade de tappat ett "n"; vilket blev en rolig

association för en del av oss!) att jag typ skulle lämna in en protest om de inte såg till att vi fick åtminstone 1 redigt åskväder på resan.

Det finns ju ett ordspråk som lyder "be careful what you wish for, it might come true"...och jag fick väl i alla fall så att jag teg där vid Fort Vasquez...! Vi var inte riktigt säkra på vägen dit till fortet men det tog inte lång stund innan vi fann på det. Det var under återuppbyggnad men naturligtvis låg där en liten giftshop/museum som vi genast invaderade! Damen i kassan höll väl på att få slag av alla människor som ramlade in för hon tog hjälp av vår resekamrat Carina, som fick hoppa in och assistera henne! Nåväl...jag hade uppmärksammat att det börjat mullra – inget sådant undgår mig! – och tänkte att jag

går väl ut och tittar ifall det kommer närmre. Och snacka om NÄRMRE!! Helt plötsligt när jag stod med en fot utanför dörren och den andra inne, på väg ut genom dörren så bara BRAKADE det till i samma ögonblick som en stor, ljus ozondoftande (?), hårresande blixtnäraste till alldeles ovanför mig!!! Oj, jäklar vilken smäll det var!!! Altanen ovanför skakade och det gjorde även jag eftersom jag blev så otroligt rädd! Aldrig någonsin har jag trott att jag var snabb av mig, men det tog nog en millisekund för mig att vända i dörröppningen och störta in på muséet igen – helt hysteriskt skrattande och med fullkomligt vild blick!! De som såg mig fick sig ett gott garv och just då önskar jag faktiskt att någon videofilmade min entré in på muséet igen! Det visade sig att blixten slagit ner i ett träd på andra sidan huset...! Till och med för mig var det lite väl nära...!!! Men inte blev jag avskräckt för tid och evighet inte! Och löftet om åska på nära håll blev med råge uppfyllt, så arrangörsledarna slapp klagomål. ☺

FÖREGÅENDE UTSKICKS FRÅGOR

Tyvärr blev gensvaret på Marianne Ekwalls frågor inte något att skryta med. Det var bara Anders Järund som hade tagit sig tid att svara. Så det verkar nog som att vi gör klok i att ta en paus med den här idén.

Ni ska i alla fall här få de rätta svaren på de fem frågorna. Och så tackar vi Marianne för att hon hjälpte oss att få till det här inslaget. Säkert kommer vi tillbaka igen med nya frågor. Men det blir i så fall vid något senare tillfälle.

Rätt svar skulle vara så här:

1

1831 blev Jedediah Smith dödad av indianer vid ett vattenhål längs vägen mellan Arkansas River och Cimarron River. Han letade efter vatten till sin lilla karavan när indianerna dök upp. Från vilken stam var de indianer som dödade honom? Vilka andra tre kända Westernfigurer ingick i hans karavan?

Svar: Indianerna var comancher. Smiths kompanjoner var de likaledes välkända David Jackson och William Sublette. I sista minuten, innan karavanen startade på sin väg mot Santa Fe, dök Thomas Fitzpatrick upp. Han var en av delägarna i det nya pälshandelsbolaget Rocky Mountain Fur Company, som Smith, Jackson och Sublette just hade sålt till dem. Nu hävdade han att de gamla ägarna var skyldiga det nya bolaget en del varor och det överenskomms att han skulle följa med karavanen till Santa Fe, där affären skulle redas ut. De personer som avses i frågan är alltså David Jackson, William Sublette och Thomas Fitzpatrick.

2

Guvernören i New Mexicos territorium, Charles Bent, blev mördad och skalperad i ett uppror 1847. Vilket uppror var det?

Svar: Charles Bent, guvernör i New Mexicos territorium, blev brutalt mördad och skalperad i Taos under Puebloindianernas uppror 1847.

3

Överste Chivington attackerade ett indianläger vid en biflod till Arkansas River, 1864. Man har kallat det en massaker. Vad hette platsen? Vilka indianstammar var representerade i lägret?

Svar: Platsen var Sand Creek i sydöstra Colorado. I lägret fanns cirka femhundra Cheyenner och Arapahoes, under bland andra Chief Black Kettle och Chief White Antelope. Den senare blev dödad. Sju soldater förlorade livet.

4

Fort Dodge blev attackerat av indianer 1868. Fyra soldater blev dödade och 17 stycken blev sårade. Från vilka indianstammar var de inblandade indianerna?

Svar: 1868 blev fortet attackerat av indianer ur stammarna Comanche och Kiowa.

5

1867 hade det utfästs en belöning på 5.000 dollar för infångandet eller dödandet av en vit man som ansågs vara i maskopi med cheyennernas "Dog soldier". Vem var personen?

Svar: Det var en av William Bents halvblodsöner, Charley Bent, som var familjens "svarta får".

EN INBLICK I VAD SOM HÄNDER UTE I VÄRLDEN

Någon gång skulle det vara kul att få vara med bland alla experter och delta i ett riktigt symposium. Jag har visserligen haft förmånen att få vara med på ett av Santa Fe Trail Associations årliga "members-get-together-möte" i La Junta, Colorado och vid Bents Old Fort. Det var jätteintressant, med många spännande föredrag, med mera. Bland andra Robert M. Utley. Men nedanstående aktivitet är på ett mera "professionellt" och akademiskt sätt. Det är bara att titta på föredragslista... Synnerligen imponerande...

Dear AIW members,

the organizers of the 33rd AIW Workshop, taking place in Zurich from April 12 - 15, 2012, have updated the program of the AIW 2012. For the updated version visit:

www.aiw.uzh.ch

If you plan to attend, please register via www.aiw.uzh.ch no later than March 1, 2012.

In case of questions, please contact the organizers directly: aiw12@vmz.uzh.ch

Thank you.

Information distributed by:

American Indian Workshop (AIW)

www.american-indian-workshop.org

Facebook: **American Indian Workshop**

TV-SERIEN "HELL ON WHEELS" PÅ SVENSK TV

Hur många var det som kom ihåg att titta när TV6 startade sin sändning av den nya amerikanska TV-serien "Hell on Wheels", när den nu började visas på svensk TV. De två första avsnitten sändes redan den 10 februari och avsnitt tre fredagen den 17, så nu är det dags för avsnitt fyra, av tolv, fredag 24 (alltså redan i dag). Serien handlar om det stora transkontinentala järnvägsbygget på 1860-talet och är mycket påkostad. De första avsnitten har lovat gott.

Ni som inte kom ihåg det, eller som i likhet med mig, inte har den kanalen, kan gå in på Internet och söka upp TV6 Play. Där finns de första avsnitten kvar ännu några veckor. Se här en kort trailer:

<http://www.imdb.com/video/IMDb/vi385457689/>

Eller här på AMCs hemsida : <http://www.amctv.com/shows/hell-on-wheels>

VÅRNUMRET AV MEDLEMSTIDSKRIFTEN

Det första numret för 2012 av vår medlemstidskrift "Nordamerikas Indianer" kommer att bli klar hos tryckaren de närmaste dagarna och kan därefter börja att distribueras under de första dagarna i mars månad. Alltså i god tid enligt distributionsplanen, för en gångs skull. Det känns glädjande. Även till sommarnumret finns en del artikelmaterial utlovat, vilket torde innebära att vi med en viss sannolikhet kommer att få ut det numret också i tid. Men till det får vi återkomma.

Vårens nummer innehåller fyra olika artiklar. Först en presentation av Montanas indianer, med en kompletterande förteckning över bra böcker om dessa indianer. Den andra artikeln är skriven av Anders Järund och är en detaljerad berättelse om Caterine Tekakwita, den unga irokesflickan som under sin korta levnad uppvisade en sådan hängivenhet och vilja att ta till sig det kristna budskapet, att man började undra om hon hade heliga krafter. En uppfattning som ytterligare stärktes efter hennes tidiga död, då man menade att hennes andes närvaro hade bidragit till ett antal under. Det här har sedan genom åren lett fram till att Caterine nu troligen inom en snar framtid kommer att tillerkännas helgonstatus och i så fall bli den första indianska kvinna att erhålla denna ställning.

En tredje artikel, skriven av Ingvar Börjesson, berättar historien om en irländsk äventyrare, John Palliser, som inspirerad av George Catlins resor, mellan åren 1847-48 jagade storvilt i Montana och North Dakota. Under den här tiden upplevde han också många spännande episoder med indianer inblandade.

Numret avslutas sedan med en artikel om Jicarillaapacherna. En artikel som ursprungligen var ett av de föredrag som hölls i bussen under vår medlemsresa till Sydvästern 2008.

FRÅN INDIAN COUNTRY TODAY

He Arrived a Skeptic, But Left a Believer in the Power and Wisdom of Hopi Rain Dance

By [Thomas Mills](#) February 22, 2012

Hopi Indians practice a dance for a ceremony in the dance plaza of their village.

In mainstream [culture](#), there are still many jokes, cartoons and conversations about Natives dancing to make it rain. Whenever there is a drought or even a few dry weeks, someone will say, “We need those [Indians](#) to do a rain dance for us,” and everyone will chuckle and maybe one guy will get up and hop around with his feeble impersonation of a rain dance.

I lived on the [Hopi](#) reservation for four years in the early 1970s managing the [Hopi Cultural Center](#) on the Second Mesa, and until that time, I was just like everyone I knew—skeptical about the rain dance. The rumor in Winslow, Arizona—where I grew up—was that the Hopi called the weatherman to see when it was going to rain and then did their famous snake and antelope dance.

During my time with the Hopi, I learned that they have never been relocated, changed their religion or beliefs, or asked anyone for help. Their land, in what is now northeast Arizona, is so desolate—with no running water, obvious resources or fertile ground—that no one has ever wanted it. They settled at this location because their Guardian instructed them to do so. They say they have been there since their arrival on this continent, after they traveled across a large ocean on small rafts, always heading east, landing on the backbone of this continent and then traveled north to their present location after a great flood. Although they could have chosen any site—with running water and fertile ground—they passed through all these sites on their trek to northern Arizona.

I had been on the reservation for eight months when the first snake and antelope ceremony I witnessed was performed during a scorching and dusty August. (The Hopi believe that running antelope make the sound of thunder and that sound brings the rain clouds; they believe snakes have the power to suck the rain out of the clouds. That’s why both animals are included in the dance.) During the ceremony, a huge black cloud formed over the village, and as rain poured down upon the dancers, I thought, What a coincidence! Other clouds formed off to the south and poured rain on the Hopi cornfields as they passed above the ground.

A few days later, I asked one of my friends on the reservation how the date of the snake and antelope dance was selected. He told me it was determined by observing the sun as it rose over the horizon—the sign was when it passed over a specific point on the Munya-ovi cliffs east of the village. My friend told me that the snake and antelope ceremony always lasts 16 days, and the main purpose is to bring rain for all four races of man—black, yellow, red, and white—for their crops to prosper. The actual dance is held on the last day.

So no weatherman was involved, just 16 days of fasting and prayers. The Hopi believe they have a four-day window before and after the dance to receive their rain. If no rain comes in that time period, they know the dance was not performed properly or that someone in the ceremony did not have a pure heart and everyone will suffer. The Hopi ceremonial cycle is conducted every year, regardless of how little (or how much) rain has fallen that year.

During my second summer on the reservation, it was very hot in July and many of my Hopi friends were worried about their crops. There was no rain in sight, and the corn had barely broken the surface of the ground. This, I thought, will be the test.

Two days after the dance, it rained.

My third summer on the reservation, in addition to the snake and antelope dancers, the male and female—brother and sister—Salako Kachinas danced between two lines of their Cloud Kachina companions; I don’t think I have ever seen anything to compare. Two beautiful Kachinas dancing in unison, surrounded by clouds, as the rain poured down on the village. (It rained so hard that the plaza where the dance was taking place was flooded.) That year, the crops were bountiful for

everyone in the village. (The Salako dancers appear every four years, when the Hopi clan responsible for the dance requests their presence.)

By the fourth year I was a believer. There was no doubt in my mind that summer that it was going to rain after the snake and antelope ceremony—and it did.

The two Hopi villages that alternate hosting and performing the snake and antelope ceremony no longer allow non-Hopis to attend the dance. The last year I managed the cultural center the village of Shongopovi was allowing everyone to attend, and I can only describe it as a stampede. Thousands of people tried to push and shove their way into the small Hopi village. Little respect was shown to the peaceful people who lived there. The elders had no choice but to close the dance to non-Hopi to perform the ceremony in the proper manner.

This type of disrespect has been prevalent for many years. In 1902, a Mennonite minister and missionary named Henry Voth used spiked shoes to make his way down the kiva ladder to record every detail of the snake and antelope ceremony at the small Hopi Village of Mishongnovi on the Second Mesa. In a book he co-authored, *The Mishongnovi Ceremonies of the Snake and Antelope Fraternities*, published that same year, he wrote: “Fourth Song. Polihungwa now left the circle and turning around faced the fire, where he lighted the larger cloud blower. After the pipe had been well-lighted, he passed in a sinistral circuit to the rear of the sand mosaic, where he stooped down over the falling rain symbols and, placing the large end of the pipe in his mouth, forced great clouds of smoke from the smaller end upon the symbols. He then squatted down on the west side of the picture, then on the south, and then on the east, forcing smoke upon the colored cloud symbols and then also into the medicine bowl. By a curious coincidence, rain clouds had been gathering in various directions overhead, and while they were singing this song which related to the four colored clouds, and asking them to bring rain, the patter of rain was distinctly heard outside on the kiva hatchway.”

That was more than 100 years ago, and everyone knows that these ceremonies were taking place long before the white man set foot on this land. Many people have witnessed the power of the snake and antelope dance for hundreds of years and have seen it bring rain. When will mainstream culture listen to Natives?

Today, my white brothers have huge rattlesnake roundups that have become like ceremonies. Thousands and thousands of snakes are captured and killed to make a few dollars. At Sweetwater, Texas in March of last year, more than 30,000 visitors came to watch and party when rattlesnakes weighing a combined total of 1,700 pounds were rounded up, milked, killed, skinned and eaten. The year before, more than 4,000 pounds of snake meat was collected and in 1982—the biggest harvest ever for this event—more than 17,986 pounds of rattlesnakes were taken. The haul has steadily decreased every year since 1982, but organizers of the event don’t think that’s because they have sponsored the slaughter of just about every rattlesnake in the Southwest. Rather, they blame the cold weather. “Next year will be better,” they say.

Every hunting season, the best and the biggest antelopes are taken just for their horns, which are mounted and hung on a wall in someone’s rec room. The antelope have about as much meat as a domestic goat, and it is very tough and dry. In other words, they are killed for sport, not for sustenance.

So it does not surprise me that these areas of the country—with fewer and fewer snakes and antelope to bring the clouds and rain—are in the worst drought in modern history. But still I hear people joke, “Hey, let’s get the Indians to do a rain dance!”

Unfortunately, they don't know how right they are. And while they're thinking about how hot and dry it is in their town, they might also consider restocking the snakes and antelopes they have almost exterminated, canceling the rattlesnake roundups, and joining their red brothers in saying a little prayer in hopes that the rain, the snakes and the antelope will return.

Känns historien igen? Hur kan det vara så, att vi i vår kultur inte kan förstå när naturresurser kan utnyttjas och inte? Det här upprepas ju gång på gång! Havsuttrarna, valarna, bufflarna, indianerna, ja även sådana saker som regnskogarna...Även jag har syndat... Men jag lovar att jag ska inte äta skallerorm någon mera gång!

BÄSTA HÄLSNINGAR

BERTIL THÖRN

Det här meddelandet har skickats till dig för att du är ansluten till, eller vid något tillfälle har visat intresse för INDIANKLUBBEN i Sverige, eller för Nordamerikas indiankulturer på något annat sätt.

Att erhålla dessa meddelanden är helt kostnadsfritt och utan något krav på motprestation från dig som mottagare. Om du ändå inte vill ha dessa utskick behöver du bara sända ett enkelt mail med begäran om avslut till info@indianklubben.org .

Vidare information om INDIANKLUBBEN i Sverige, se vår hemsida www.indianklubben.org